Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 24. *Den 15. September 1872.* Priis: 8 Sk. pr Expl.

Tale af Ældste George Q. Cannon.

holdt i Salt Lake City, Søndag den 14de Juli 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Jeg vil læse lidt af Johannes Evangelium 3die Kapitel:

„Men der var en Mand af Pharisæerne, han hedte Nikodemus, en Overste iblandt Jøderne. Han kom til Jesum om Natten og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud; thi Ingen kan gjøre de Tegn, som du gjør, uden Gud er med ham. Jesus svarede og sagde til ham: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født paany, kan han ikke see Guds Rige. Nikodemus siger til ham: hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes? Jesus svarede: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige. Hvad som er født af Kjødet, er Kjød; og hvad som er født af Aanden er Aand. Forundre dig ikke, at jeg sagde til dig: det bør Eder at fødes paany. Veiret blæser, hvorhen det vil, og du hører dets Susen, men du veed ikke, hvorfra det kommer, og hvor det farer hen; saaledes er det med Hver, som er født af Aanden. Nikodemus svarede og sagde til ham: hvorledes kan dette skee? Jesus svarede og sagde til ham: er du en Israels Lærer og veed ikke dette? Sandelig, sandelig siger jeg dig: vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet; og I annamme ikke vort Vidnesbyrd. Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde Eder de himmelske?“

Ældste Schønfeld, som talte i Formiddag, gjorde nogle Bemærkninger over det evige Evangelium, der bliver forkyndt af Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; han sagde, at Ingen

kunde annamme fuldkommen Saliggjørelse, som stod udenfor denne Kirke og dette Præstedømme, som er oprettet i de sidste Dage. Han forklarede ikke, eller havde maaske ikke Tid til at tydeliggjøre, hvorfor denne Saliggjørelse ikke kan erholdes paa andre Betingelser, end de, som Herren har foreskrevet os. Mange, som lytter til, naar vore Ældster fremlægger for dem Livets og Saliggjørelsens Principer, vilde udentvivl komme til det Resultat, naar Læren ikke er fuldkommen udviklet for dem, at vi ere et meget ensidigt og ubarmhjertigt Folk, idet vi troe, at blot nogle Faa af den store Mængde, som har befolket denne Klode, skulle blive frelste, medens den store Masse, som staaer udenfor vor Kirke, er forbunden til et evigt Helvede.

Aarsagen til, at saa Mange fostre denne Idee, er fordi de have draget deres egne Slutninger af vore Ældsters Prædikener, og indbilde sig, at vi opfatte Skriftens Udsagn paa samme Maade som de, og at Følgerne vilde blive, at Enhver, som ikke er lydig til Evangeliet, saaledes som vi prædike det, vil blive nedstyrtet i det evige Helvede, som næsten alle Sekter troe er til. Men den Mand eller Kvinde, som troer dette, beviser os, eller rettere sagt Evangeliet en stor Uretfærdighed. Vi troe, at Gud vor himmelske Fader er baade en retfærdig og en barmhjertig Gud, en Gud, som er taalmodig og overbærende med al sin Haands Gjerning. Vi kunne ikke med vor Opfattelse af Herrens Karakteer troe saaledes, som vore Venner indbilde sig med Hensyn til deres Bestemmelsessted, som døe udenfor vor Kirke; thi dette vilde være ganske uforeenlig med og modsat til Alt, hvad vi kjende angaaende Herrens Karakteer — den Gud, om hvem vi kunne læse i Bibelen, og som er Fader til vor Herre og Frelser Jesum Kristum.

Vi troe, hvad Jesus siger, at „denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde." Dette er Dommen, under hvilken Menneskeslægten skal lide. Dommen skal blive dem tildeel, der fornægte Lyset, som udsendes til alle Nationer paa Jorden. Vi troe, at hvor ingen Lov er, der er heller ingen Overtrædelse. De Mennesker, der aldrig have hørt Evangeliet eller havt dets Principer fremlagte for dem, kunne ikke drages til Ansvar, fordi de ikke have adlydt samme. Det er en Sandhed, som indskjærpes Enhver, der forstaaer Evangeliet, at disse, for hvem Evangeliet er forkyndt, maa adlyde samme, imodsat Fald, vilde de være under Dommen. Fordømmelsen kom ikke over Indbyggerne i Noah Dage, forend han havde forkyndt dem Herrens Villie og formanet dem til Omvendelse. Noah gik ud paa Herrens Befaling som en Retfærdigheds Prædikant og gav Folket tilkjende, at Dommen vilde komme over dem, dersom de ikke omvendte sig. Og Herren inspirerede, ledede og styrkede ham i hans Prædiken og Advarsel til dem, at de, naar Herren i sin Retfærdighed lod Syndfloden komme og bortrydde dem af Jorden, ikke skulde have nogen Undskyldning.

Herren har altid sendt Profeter til Menneskene for at advare dem og lede dem til Omvendelse, førend han har sendt sine Straffedomme. Guds Søn kom til Jøderne og prædikede Evangeliet for dem, og hans Disciple bleve udsendte over hele Jødeland med det samme Budskab. I erindre Allesammen Frelserens klagende Udraab over Jerusalem, da han sagde: „hvorofte vilde jeg forsamle dine Børn, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke." Jøderne vilde ikke annamme ham som Guds Søn eller som en Saliggjø-

relsens Budsender, der havde Magt og Myndighed til at udfolde Evangeliets Principer for dem, hvilket, hvis de vare lydige til det, vilde sikkre dem en evig Salighed. Han udraabte et Ve over mange Byer i dette Land og sagde, at dersom der havde været udført saa mange Undergjerninger i Sodoma og Gomorrah, som i disse Steder, da vilde disse Byers Indbyggere have omvendt sig. Men Joderne i deres Hjerters Haardhed fornægtede ikke blot hans Vidnesbyrd, men udgjød endog hans Blod, og Herrens Forbandelse kom over deres Hoveder. Historien fortæller os, at Dommen som, blev dem forkyndt af Jesus og hans Apostler, gik bogstavelig i Opfyldelse. Jerusalem blev indtagen af Romerne, af det store og herlige Tempel blev der ikke Steen paa Steen tilbage og Joderne bleve bragte i Fangenskab; de Ødelæggelser og forfærdelige Ulykker, som Jesus og hans Disciple havde forud forkyndt skulde komme over Joderne, ere alle blevne nøiagtig opfyldte.

Ved at tage disse Exempler i Betragtning, kunne vi see, at Herren, før han har ladet sin retfærdige Dom gaae over Menneskene, altid har sendt sine Budbærere til at advare dem, deraf maae vi ogsaa forstaae, at naar Evangeliet har været forkyndt af dem, som have Myndighed, og Folket ikke vil annamme det, da ville de selv have Ansvaret paa sig, og Dommen vil være Følgen af at være ulydige. Der er ingen Undskyldning eller Maade at undgaae den paa for dem, som have hørt Guds Tjeneres Proklamation. Alle ville blive overbeviste om, ved at læse Bibelen, at det er en stor Farlighed, og at det har forfærdelige Resultater tilfølge at fornægte det Budskab, som Herren sender ved sine Tjenere til Menneskene. Vi kunne læse fra Begyndelsen til Enden af denne Bog, og vi ville see, at Herrens Straffedomme ere blevne Enhver tildeel, som ikke omvendte sig og var lydig til Herrens Sendebud. Naar jeg taler om Omvendelse, da mener jeg, at Enhver skal forsage Synden og i al Oprigtighed sky al Last. Der er ingen anden Maade, hvorved Menneskene kunne undgaae den Dom og Straf, som Herrens Tjenere forkynde dem.

I vor Herres Jesu Kristi Evangelium var visse Betingelser fremsatte, og det blev forlangt af Menneskeslægten, at vise Lydighed til de Ordinancer og og Lærdomme, som dette Evangelium omfattede, og evig Velsignelse var Lønnen, dersom de adlød det. Hvor ofte har jeg ikke tænkt, naar jeg har reist omkring blandt Nationerne, hvor stor Forskjel der er paa Nutiden og den henrundne Tidsalder. I vore Dage kunne vi see utallige Kirker og Legioner af Præster, som prædike, hvad de kalde Herrens Evangelium, og dog fremturer Menneskene i Ugudelighed. Fordum, da Gud sendte sine bemyndigede Tjenere for at forkynde hans Budskab til Menneskene, at dersom de adlød og omvendte sig, vilde de erholde et evigt Liv, imodsat Fald Fordømmelse, gik disse Herrens Ord ved hans Tjenere altid i Opfyldelse og lod ikke vente paa sig, dersom Folket ikke var lydige til hans Tjeneres Røst. Herrens Vrede og Straf blev snarligen Enhver tildeel, som fornægtede hans Evangelium. Herren lod sine Tjenere prædike for dem en Tid, men dersom de foragtede disse hans Tjeneres Vidnesbyrd og Advarsler, da kom hans retfærdige Dom over dem. Dette har været Tilfældet heelt fra Noahs Dage indtil Johannes den Aabenbarers; og Herrens Fremgangsmaade vil altid være saaledes, naar hans Søns Evangelium i sin Reenhed og Fylde forkyndes for Nationerne, og hans anerkjendte Præstedømme er paa Jorden. Han er Jordens

Konge og har skabt alle dens Indbyggere, derfor, naar han befaler sine Skabninger Noget, da maae disse nøiagtig efterkomme denne hans Befaling eller lide under Følgen af deres Ulydighed.

Jeg har allerede før bemærket, at i Evangeliet er der visse Betingelser, som Herren forlanger, at Enhver skal søge at efterkomme, og dersom vi ere lydige, ville vi erholde Velsignelse, imodsat Fald Dom. Jesus og hans Apostler lærte, at det var nødvendig for Menneskeslægten at troe paa ham som Guds Søn, og at hans Navn var det eneste givet under Himlen ved hvilket Menneskene kunde blive frelste. Alle skulde derfor have fuldkommen Tro og Tillid til Jesus og bede til Faderen i hans Navn. Dette er Evangeliets første Betingelse, og saaledes er det forkyndt af Jesus og hans Apostler.

Den næste Betingelse er Omvendelse. Enhver, som har syndet eller udøvet noget Ondt, maa omvende sig og leve et reent og helligt Levnet. De maae ikke alene angre deres Synder og føle Sorg i Samvittigheden over dem, men de maae søge gjøre Alt hvad der staaer i deres Magt for at beseire det Onde og blive nye at Skabninger. Dersom Nogen har været en Bedrager, en Hore eller Horkarl, en Gudsbespotter, en der har baaret falsk Vidnesbyrd imod sin Nabo eller gjort Indgreb i hans Rettigheder, kort sagt, dersom Nogen har udført en Handling, som den Hellig-Aand, eller vor Samvittighed, som er oplyst ved denne Aand, bebreider os, da bør vi omvende os og angre vor Synd.

Den tredie Betingelse i Evangeliet er, at de, som troe paa Jesus og have gjort sand Omvendelse, maae søge at faae deres Synders Forladelse. Døden var Straffen for vor Fader Adam. „Paa den Dag du æder deraf, skal du visseligen døe," dette var Herrens Ord til Adam, og da han syndede, led han Straffen og døde, og ved ham blev hele Menneskeslægten dødelig, og denne Død vilde have været evig, dersom ikke Guds Søn var død for os. Han kom som Verdens Forløser; han døde for Adams Synder; han var et Forsoningsoffer og en Gjenløsningsbetaling for Alle; han forløste os fra vore Grave og gjorde os deelagtige i Opstandelsen. Men han gav sine Disciple den Befaling, at gaae ud og prædike Synders Forladelse og forrette en Ordinance, ved hvilken alle lydige Troende vilde faae deres Synder tilgivne, og denne Ordinance var Daaben. Ikke en Renselse af Kjødets Ureenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud, som Apostlen Paulus siger: Enhver maa vise Lydighed til denne Ordinance. Jesus, det rene og hellige Væsen viste os et Exempel, idet han gik hen og lod sig døbe.

Da Johannes døbte i Jordans Flod, kom Jesus til ham og forlangte at blive døbt. Men Johannes formeente ham det og sagde: „Jeg haver Behov at døbes af dig, og du kommer til mig. Men Jesus svarede og sagde til ham: tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er. Da tilstedte han ham." Jesus gik ned i Vandet, blev døbt af Johannes, og det første Bevis, vi have i den hellige Skrift paa, at han var Guds Søn, var ved denne Leilighed; thi da han var døbt nedbalede den Hellig-Aand over ham som en Due, og en Røst hørtes fra Himlen; som gav den forsamlede Folkemængde det Vidnesbyrd, at Jesus var Guds høitelskede Søn. Han, endskjøndt han var uden al Synd, blev døbt, fordi vi skulde efterfølge hans Fodspor, og hans Disciple administrerede denne Ordinance til alle omvendte Troende.

Dette var en Forberedelse til en anden Ordinance, som vi kunne læse om i Bibelen, og som blev udført paa Alle,

der havde vist Lydighed til de andre Betingelser, som jeg allerede har anført, nemlig Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Det er ofte bleven mig fortalt, at denne Ordinance alene blev forrettet paa dem, som vare beskikkede til Præster, og at den ikke var bestemt for Lægfolk. Men ved Gjennemlæsning af Bibelen finde vi ikke et Ord, som forsvarer denne abstrakte Idee, men derimod ganske det Modsatte; thi der staaer tydelig skrevet, at denne hellige Handling skal administreres paa Enhver, som er indlemmet i Kirken, imodsat Fald har man ikke erholdt den Hellig-Aands Gave. Til Bevis for Rigtigheden af denne Paastand, kunne I blot læse Apostlernes Gjerninger 8de Kapitel, der ville I finde en Beretning om Philippus's Mission i Byen Samaria. Man kan deraf see, at Philippus havde Fuldmagt og Myndighed til at prædike og døbe, men ikke til at forrette alle Ordinancer. Jeg troer, at han havde den samme Myndighed som Johannes den Døber, nemlig Fuldmagt til at døbe, men ikke til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand. Vi finde, at Johannes prædikede, at der vilde komme Een efter ham, hvis Skotvinge han ikke var værd at løse, som vilde døbe med den Hellig-Aand og Ild. Johannes døbte med Vand, men forrettede ingen anden hellig Handling; thi han manglede Fuldmagt til at udføre nogen anden Ordinance. Philippus synes at have havt den samme Myndighed. Da Apostlerne i Jerusalem hørte, at Indbyggerne i Samaria havde annammet Evangeliet, som Philippus havde forkyndt dem, sendte de to Apostler til dem; thi endskjøndt Samaritanerne vare døbte med Vand, havde de endnu ikke erholdt den Hellig-Aand; Herrens Tjenere holdt Bøn med dem og lagde sine Hænder paa deres Hoveder, og de annammede den Hellig-Aand. Der er intet Bevis for, at Apostlerne kuns lagde deres Hænder paa dem, der vare beskikkede til Prædikanter; men Alle, som vare døbte af Philippus, uden Hensyn til Kjøn eller Livsstilling, bleve deelagtige i denne hellige Handling.

Et andet Exempel, der tjener til videre at bekræfte dette, kunne vi finde i Apostlernes Gjerninger 19de Kapitel. Vi læse der, at Paulus drog igjennem de øverste Egne af Landet og kom til Ephesus, og der fandt han nogle Disciple, som sagde, de vare blevne døbte med Johannes Daab, men da han spurgte dem, om de havde erholdt den Hellig-Aand, svarede de: „Vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig-Aand." Derpaa see vi, at de bleve døbte i Jesu Navn, og Paulus, som besad den fornødne Fuldmagt, lagde sine Hænder paa dem, den Hellig-Aand kom over dem, de talede i fremmede Tungemaal og profeterede. Mange andre Beviser kunne anføres, men det gjøres ikke nødvendig. Af det, som allerede er sagt, kunne vi lære, at det første Princip i Evangeliet, er Troen paa Jesum Kristum, det andet er Omvendelse fra Synden og det tredie er Daab til Syndernes Forladelse.

„Hvad!" siger Een: „Behøver jeg at gaae i Daaben? Kan jeg ikke gaae til Jesu Kors og faae mine Synder aftoede i hans Blod?" Jeg tvivler ikke paa, at de Nationer og Generationer, som have levet i Uvidenhed angaaende det sande Evangelium og langt bortfjernet fra dem, der havde Myndighed til at forrette dets Ordinancer, jo have faaet deres Synder aftoede; thi Herren har paa Grund af deres Trofasthed havt Barmhjertighed med dem og antaget dem i deres Ydmyghed. Jeg nærer ikke den ringeste Tvivl angaaende dette; ikke destomindre, Ingen kan erholde sine Synders Forladelse, naar Jesu Evangelium i

sin Reenhed og Fylde er bleven dem forkyndt, uden at følge den Vei, som Herren har viist os, og denne er at blive døbt af Een, som har Fuldmagt fra Faderen til at udføre denne hellige Ordinance.

Tænk om jeg, med mit Begreb om Evangeliet, idag stod udenfor Guds Kirke, og jeg skulde sige: „Jeg vil ikke blive døbt til mine Synders Forladelse; thi min Fader og Bedstefader vare gode Methodister, Presbyterianere, Baptister eller af en anden Sekt, og disse fortalte mig, at de følte, at de havde det Rette, og jeg troer de havde deres Synder afrensede i Jesus Blod og af denne Aarsag vil jeg ikke efterkomme Daabs-Ordinancen, der bliver mig forkyndt som nødvendig til Salighed, men vil søge mine Synders Forladelse paa samme Maade som min Fader og Bedstefader," hvordan troer I saa det vilde gaae mig? Troe I Gud vilde tilgive mig mine Synder? Der vilde ikke være nogen Forladelse for et saadant Individ her i dette Liv. Lyset er kommet til Verden; Herren har aabenbaret til Menneskene det sande Princip, hvorved Enhver kan faae sine Synder tilgivne, nemlig Daaben; og naar dette Princip bliver dem forkyndt, og Menneskene fornægte det, da vil Dommen være Følgen, og Velsignelserne, som Herren lod tilflyde dem, som, endskjøndt de levede i Uvidenhed om Evangeliet og dets Ordinancer, alligevel vare ydmyge for Herren og offrede ham sine sønderknuste Hjerter, ville ikke blive dem tildeel, der fornægte hans hellige Evangelium og ikke ville være lydige til dets Ordinancer.

Nu komme vi til det fjerde og sidste Indlemmelses-Princip i Jesu Kristi Evangelium, og dette er Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Nogle sige: „Det er aldeles umuligt for en Mand at erholde den Hellig-Aand, som ikke er døbt til sine Synders Forladelse og faaer Haandspaalæggelse." I Apostlernes Gjerninger 10de Kapitel, kunne vi læse om en Høvedsmand ved Navn Kornelius. Han annammede den Hellig-Aand og var ikke døbt. Naar dette har været muligt for Een, hvorfor skulde det være umuligt for en Anden? De, som nære nogen Tvivl angaaende dette, kunne læse Beretningen om Kornelius, og de ville finde, at Gud, ved at tildele Kornelius den Hellig-Aand, uden først at være døbt og uden Haandspaalæggelse, gjorde dette i et særegent Øiemed. Kornelius var den første Hedning, til hvem Evangeliet blev prædiket. Den fremherskende Tro blandt Disciplene, der som Jøder havde arvet denne Tro fra deres Forfædre, var, at Hedningerne skulle ikke have det Privilegium at nyde Evangeliets Velsignelser, og at det laae udenfor deres Pligt at administrere dets Ordinancer for dem. I erindre, hvad Peter sagde, da Kornelius annammede den Hellig-Aand — denne uomskaarne Mand — og hans Huus, som de troede havde staaet aldeles udenfor Alt som var af Evangeliet — „mon Nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulle døbes, som have annammet den Hellig-Aand ligesom og vi?" Denne hellige Handling, der blev Kornelius og hans Huus tildeel, anførte Peter som et Bevis for, at Daaben skulde forrettes for ham og hans Huus, saavelsom for enhver troende, omvendt Hedning og ikke for Jøderne alene. Dette i Forbindelse med Synet, som Peter havde, idet en Dug blev nedladt fra Himlen, „i hvilken var alle Slags af Jordens firefoddede Dyr og vilde og krybende Dyr og Himlens Fugle;" hvilke Dyr Peter blev befalet til at slagte og æde, havde forjaget alle de Fordomme, som Peter og hans Troesfæller forhen havde næret, nemlig at Evangeliet kun var bestemt for Jøderne. Og da han

saae, at Kornelius tilligemed hele hans Huus blev velsignet med den Hellig-Aand, spurgte han sine Medbrødre, om der var nogen Hindring for, at disse bleve døbte, og han døbte dem.

Kornelius sagde ikke, som saa Mange udentvivl vilde sige idag: „Vi have annammet den Hellig-Aand, og dette er et Bevis for, at vi ere antagelige i Guds Øine, og Daaben er os til ingen Nytte.“ Hundreder vilde sige i vore Dage: „Troe I, at Herren vilde skjænke os sin Hellig-Aand, dersom vore Synder ikke vare os tilgivne?“ Men dette var ikke Tilfælde med Kornelius, endskjøndt han havde hørt Evangeliet af Peters Mund og annammet den Hellig-Aand, saa troede han alligevel, at det var nødvendigt for ham at blive døbt i Vandet til sine Synders Forladelse; og han efterkom Ordinancen, og derpaa lagde Herrens Tjenere udentvivl deres Hænder paa hans Hoved og indlemmede ham som et Medlem i Kirken, idet de nedbad over ham den Hellig-Aands Velsignelser, som skulde lede ham ind i al Sandhed.

Mine Brødre og Søstre, dette er den eneste Frelsningsplan, der er forkyndt i Bibelen. Der gives ingen anden Maade, hvorved Menneskene kunne blive frelste. Dette er Veien, som Jesus og hans Apostler betraadte. Dette er Lærdommen, som disse hellige Mænd forkyndte. Og naar Evangeliet bliver prædiket af dem, der have Fuldmagt fra Herren, da vil den Hellig-Aand altid følge Administrationen af dets guddommelige Ordinancer. Dets Gaver og Velsignelser ville blive Menneskene, som annamme det, tildeel og lede dem ind i al Sandhed, og Herrens Kraft vil følge dem. De ville kjende Gud; thi han er den samme Gud idag som igaar, den samme Gud før Kristi Fødsel som efter samme, og dersom vi ere lydige til de samme Bud, som vore Forfædre adlød fordum, og Evangeliets Ordinancer blive forrettede af dem, som have Myndighed af Gud, da vil dets Gaver og Kræfter sikkerligen blive dem tillagte, der ere lydige; thi Guds Kjærlighed til hans Børn er den samme nu som i gamle Dage.

Jesus siger, i sin Tale til Nikodemus: „Uden at Nogen bliver født paa ny, kan han ikke see Guds Rige.“ Dette satte Nikodemus i Forlegenhed; thi han forstod ikke hvad Frelseren meente og gjorde ham derfor et andet Spørgsmaal, hvortil Frelseren svarede: „sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Nu, mine Søskende, hvorledes kan et Menneske blive født af Vand? Vi vide, at Fødsel er en Gjennemgang fra et Element i et andet; derfor naar et Menneske skal fødes af Vand, da maa det nedsænkes deri og gaae fra et Element i et andet. Saaledes er det ogsaa med Aandens Fødsel. Den Mand eller Kvinde, som fødes af Aanden, maa aldeles indhylles af denne. Jesus siger, at en Mand kan ikke see Guds Rige, uden han bliver født paa ny, endvidere siger han, at Ingen kan indkomme i Guds Rige, uden han bliver født paa ny af Vand og Aand, ikke alene af Aand, men ogsaa af Vand.

(Fortsættes Side 376.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Emigranterne.

Det er os en Glæde at kunne meddele „Stjernens" ærede Læsere, at vore Emigranter, ialt 260 Sjæle afreiste herfra Kjøbenhavn Fredag den 30te August Kl. 1 Eftermiddag med Dampskibet „Cato". Indskibningen var begunstiget af det herligste Veir og foregik i al Ro og Orden. Flere Tilskuere vare som sædvanlig tilstede for at overvære Afreisen, men de forholdt sig ganske rolige og besværede ikke vore Søskende i ringeste Maade. Een eller Anden gjorde sine Bemærkninger og udtalte sin Forundring over, at de Allesammen vare saa glade og fornøiede ved at forlade deres Fædreland, og at Familier bøde hverandre Farvel og skiltes uden at fælde en eneste Taare; men i Modsætning til Sorg ved Skilsmissen, saae man kun Glæde og Tilfredshed.

Naar vore Venner kjendte den Følelse, som besjæler vore Søskende ved Tanken om at komme hjem til Zion, vilde de ikke undre sig over, at de Hellige droge bort fra deres Fødeland med saa glade Hjerter og opromte Sind.

Iblandt Emigranterne vare følgende Missionærer fra Utah: Ældste Chr. Madsesn, Præsident for Aarhuus Konference; Ældste P. O. Thomassen, Oversætter paa „Stjernens" Kontor; Ældste A. C. Grue, Præsident for Jønkøping Konference og Ældste Mons Andersen, Omreisende i Kristiania Konference. Alle disse Brødre have virket med Trofasthed og Nidkjærhed i deres forskjellige Virkekredse. De vende tilbage til Zion ledsagede af vore gode Ønsker for deres fremtidige Lykke og Velsignelse og de Helliges Agtelse og Kjærlighed.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Chr. Madsen, der har præsideret over Aarhuus Konference i 1 Aar og 2 Maaneder, er afløst med Tilladelse at reise hjem til Zion og Ældste C. F. Schade er beskikket i hans Sted. Ældste Mons Andersen, Omreisende i Norge omtrent 2 Aar, ligeledes løst og tilladt at emigrere til sit Hjem i Utah. Ældste P. O. Thomassen, som har været Medhjælper paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor i 2¼ Aar, løst med Tilladelse at reise hjem til Zion og Ældste H. K. Olsen er beskikket i hans Plads.

K. Peterson,
Præsident for den Skandinaviske Mission.

(Fortsat fra Side 375.)

Hvori bestaaer denne Fødsel af Vand og Aand? Jeg har allerede forklaret det for Eder — nemlig Daab til Syndernes Forladelse. Vi skulle begraves med Kristus ved Daaben, fra hvilken Begravelse vi opstaae i Lighed med hans Opstandelse og blive født af Vandet. Derpaa annamme vi den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse og paa den Maade, blive vi født af Aanden. Og lad mig sige Eder det samme som Broder Schønfeld sagde i Formiddag, at uden en Mand er lydig til dette Evangelium og disse Ordinancer, kan han ikke indkomme i Guds Rige.

Dette er et haardt Sprog, og Mange ville maaske sige, det er strengt og ubarmhjertigt. Det kan ikke hjælpe. Disse ere Frelserens egne sande og retfærdige Ord, og kan ikke feile.

Jeg har ikke Ret til at sige, at et Menneske kan komme i Guds Rige paa anden Maade end denne, men maa derimod bestemt vidne med Jesus: „Uden Nogen bliver født paa ny af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige."

Nu opstaaer det Spørgsmaal, hvordan skal det gaae de mange Millioner, som ere døde uden at have hørt Kristi Navn? Een siger: „Mine Forfædre ere ikke fødte paa ny af Vand og Aand, hvor ville disse gaae hen?" Jeg veed, at dette er et Spørgsmaal, som er kommen op i Manges Hjerter, og hvor stærkt appelerer det ikke til deres Følelser, naar de blive bekjendte med Evangeliet. De ihukomme deres elskede Slægtninge og Venner, som ere døde uden Kundskab om Evangeliet, og de ville gjøre Alt for deres Frelse, ja den blotte Tanke, at disse ikke kunde blive frelste, vilde forbittre hele deres Liv. Kunne vi være lykkelige, Søskende, ved den Tanke, at vi have erholdt en Lærdom, som vil ophøie os i Guds og Lammets Nærværelse, hvor vi altid skulle leve i en Lykke og Salighed, der er saa overmaade herlig, saa Apostlen siger: „hvad intet Øie har seet, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud haver beredt dem, som ham elske." Troe I, vi kunde være lykkelige ved Forsikkringen om en saadan Fremtid for Øie, dersom der ikke var lagt en Plan, hvorved vore Forældre og Slægtninge, som ere døde i Uvidenhed angaaende Evangeliet, kunde blive deelagtige i den samme Herlighed og Velsignelse? Jeg kunde ikke være tilfreds, ved Tanken om, at mine Forfædre paa Grund af, at de vare døde uden at være født paa ny af Vand og Aand, skulde gaae i Fordærvelse. Jeg vilde hellere arve mindre Salighed og have dem som Deeltagere i samme, end for evig at være skilt fra dem, idet de skulde fordømmes til evigt Helvede, om hvilket Sektererne prædike saa meget.

Vi føle os lykkelige ved Kundskaben om, at dette ikke er Jesu Evangelium; thi dette lærer, at Enhver skal dømmes efter det Lys han har annammet. Som jeg allerede før har anført og nu vil gjentage: „Dette er Dommen, at Lyset kom til Verden, men Menneskene elskede Mørket mere end Lyset." Apostlen siger: „thi hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse. Menneskene kunne aldrig drages til Ansvar for det, som de var i Uvidenhed om. Gud vil aldrig henvise sine Skabninger til evig Fortabelse, fordi de ikke adlød hans Søns Evangelium, som aldrig blev dem forkyndt; og den,

som paastaaer og forsvarer en saadan Idee, nærer den mest bedrageriske og falske Anskuelse, som kan optænkes mod noget Væsen. At sige, at disse Hedninger, der have gjennemstreifet disse Bjerge og Dale, førend vi kom her, som aldrig have hørt Kristi Evangelium blive dem forkyndt, og de utallige Myriader af Hedninger, i andre Lande, der ere døde uden mindste Kundskab om Evangeliet, skulde blive fordømte til evig Fortabelse, til et evigt Helvede, hvor de skulde hensmægte i en forfærdelig Jammer og Elendighed, fordi de ikke havde adlydt det Evangelium, som aldrig blev prædiket for dem, er en af de største og styggeste Udtalelser, som kan udkomme af et Menneskes Mund, angaaende vor Faders Karakteer.

Jeg troer ikke paa en saadan Gud; han er ikke den Gud om hvem vi kunne læse i Bibelen, og som jeg tilbeder. Jeg tilbeder en Gud, som er kjærlig og barmhjertig, der er fuld af megen Miskundhed. Bibelen lærer os, at Gud er Kjærlighed; og jeg kan ikke troe, at den Gud, der besidder saa megen Kjærlighed og Barmhjertighed, kunde behandle sine uvidende Børn paa en saadan Maade. Nei! Evangeliet lærer os noget Andet end dette. Det lærer os, at Herrens Frelsningsplan er ikke indskrænket til denne Tid alene, men ligesom han er evig, saa er ogsaa hans Kjærlighed og Miskundhed evig mod hans Skabninger. Jeg har ikke Tid i Eftermiddag at forklare Eder mere med Hensyn til denne Gjenstand. Kortsagt i Bibelen kunne Enhver, som ønsker nærmere Oplysning angaaende Frelsningsplanen, finde den tydelig beskreven.

Hvem ere de, som ere under Fordømmelsen; og som behøve at nære Frygt angaaende samme? Mænd og Kvinder, der leve paa den Dag, da Evangeliet bliver forkyndt, som hører det og foragte dets Kraft. Guds Vrede vil optændes imod dem, og de ere stillede i langt farligere Omstændigheder, end dem der døe i Uvidenhed om Kristus. Jesus siger; at det var bedre for en saadan Mand, om en Møllesteen hang om hans Hals, og han var nedsænket i Havets Dyb, et andet Sted siger han, at det var bedre, om en saadan Mand aldrig var født. Hvorfor? Fordi han fornægter Lyset og Sandheden, som fremlægges for ham.

Jeg er forvisset om, at de Sidste-Dages Hellige have et større Ansvar paa sig, end noget andet Folk paa Jordens Overflade. Menneskene forundre sig over, hvorfor vi have lidt saa meget Ondt og ere blevne saa haardt forfulgte. Jeg troer, det var fordi vi vare ikke ydmyge nok for Herren, og ikke fordi, at Menneskene, som gjorde dette, følte sig retfærdiggjorte. Herren prøvede dem og lod dem have deres frie Villie, og deres onde Handlinger bragte dem selv under Fordømmelsen. Vi have aldrig havt nogen Forfølgelse eller Plage, uden til vort eget Bedste, og vi have et større Ansvar paa os, end noget andet Folk paa Jorden, da vi ere komne til Kundskab om Evangeliet. Tusinder, som leve her i disse Dale, kunne vidne, at de have erholdt den Hellig-Aand. De bekjende, at de bleve deelagtige i den Hellig-Aand i det samme Land, hvor de annammede Evangeliet; de sige, at den Kjærlighed, som de have til hverandre, der bevirker, at de boe tilsammen i Fred og Enighed, ere Frugterne af den Hellig-Aand; som er beseglet paa dem; de forsikkre, at Herren har aabenbaret til dem, at dette er Jesu Evangelium. Jeg veed, at der er Tusinder idag, der, hvis de havde Tid og Leilighed, vilde staae op og vidne, at dette er Sandheden, at Gud har lært dem den, og at de have Kundskaben derom, formedelst den Hellig-Aands Kraft.

Naar Menneskene komme til den Over-

bevisning, da have de et Ansvar, som ikke den har, der ikke er kommen til den Kundskab. Paa Grund heraf, ere vi forpligtede til at vandre retteligen frem for Herrens Aasyn. Vi maae holde os rene; vi maae være hellige; vi maae være ærlige og ikke underkue hverandre; vi maae ikke sige falst Vidnesbyrd imod Nogen; vi maae ikke forsømme vore Pligter mod Gud eller hverandre indbyrdes, dersom vi ikke søge at efterkomme dette, da vil Guds Vrede optændes imod os, og vi ville være strafskyldige. Herren vil dømme Enhver i Forhold til det Lys, han har erholdt; og han vil belønne Enhver efter de Gjerninger, han har gjort i Kjødet. Et oplyst Menneske vil blive draget til større Regnskab end en uvidende Hedning. Og den Mand, som har hørt Evangeliets Røst, vil have mere at svare for, end den, som aldrig hørte det forkyndt.

Jeg sagde, at Tiden vilde ikke tillade mig længere at dvæle ved den Plan, der var lagt til Frelse for dem, som døde uden Kundskab om Evangeliet; ikke desmindre Herren har lagt en Plan, hvorved, de, der ere døde i Uvidenhed angaaende hans Søns Evangelium, kunne have dets Ordinancer forrettede for dem. Jeg ønsker blot at henpege til et Skriftsted i Bibelen, som I i en ledig Stund kunne læse. I første Korinthier 15de Kapitel siger Paulus i sin Betragtning over de Dødes Opstandelse: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?“ Dette er Nøglen til et meget vigtigt Princip. Paulus forstod udentvivl hermed et Princip, hvorved de Levende kunde døbes for de Døde, altsaa den Levende kunde være Stedfortræder for de Døde paa samme Maade, som Jesus var vor Stedfortræder og Frelser, idet han blev offret for vore Synder.

Paulus, idet han omtaler Opstandelsen, henpeger ogsaa til denne Ordinance, som synes at have existeret i Kirken og været forrettet af de Hellige fordum. Det var ikke nødvendig at blive døbt for de Døde, dersom de Døde ikke opstod. Dette er et væsentligt Punkt i hans Argument; og der er mange andre Skriftsteder, der bevise, at Kristi Evangelium er istand til at naae og bevirke deres Frelse, der døe uden at have hørt Evangeliet. Peter siger angaaende Jesus: „han, som vel led Døden efter Kjødet; men blev levendegjort ved Aanden; i hvilken han gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noah Dage.“ Jeg vil anføre et andet Skriftsted for at vise, at Jesus gik ikke direkte til Faderen efter sin Død paa Korset.

I Sidste-Dages Hellige forstaae eller burde forstaae, at Frelseren gik ikke øieblikkelig til Faderen, som saa Mange troe. Efter hans Opstandelse, da Maria kom til Graven for at søge efter sin Herres Legeme og ikke fandt det, troede hun, at det var bortstjaalet. Da hun saae en Mand i Haven og troede det var Gartneren, spurgte hun ham, hvor han havde lagt Jesus. Da Manden talte til hende og kaldte hende ved Navn, gjenkjendte hun Frelseren, og i sin Glæde sprang hun hen for at omfavne ham, men han forbød hende og sagde: „rør ikke ved mig; thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gak til mine Brødre og siig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud.“ Dette skete paa Søndag, den tredie Dag efter hans Begravelse, og er forklaret af Apostlen Peter, som siger, at Jesus føer ned i Aandernes Fængsel og prædikede for dem, der var i Forvaring siden Noah Dage. Der er

ogsaa et andet Skriftsted hos Peter, som beviser dette, men jeg vil ikke berøre det nu. Jeg har allerede sagt saa meget, at vi Sidste-Dages Hellige behøve ikke at nære nogen Frygt med Hensyn til dem, der dø uden Kundskab om Evangeliet. Og vi kunne i Sandhed sige, at Frelse kun kan erholdes paa den Maade, som Herren har foreskrevet os — nemlig ved at vise Lydighed til vor Herres Jesu Kristi Evangelium og efterfølge hans Fodspor.

Maa Gud hjælpe os til at være trofaste og klynge til Sandheden alle vore Dage, uden Hensyn til Verdens Omskiftelser, og tilsidst frelse os i sit Rige, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Notits.

Breve ere ankomne fra Brødrene Chr. Madsen og P. O. Thomassen, der giver os den glædelige Efterretning, at vore Emigranter i god Behold anløb Queenstown den 4de September; af Mangel paa Plads blive ingen af disse Meddelelser optagne i „Stjernen" dennegang.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.